

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

Alper Tuncay

MEB Eğitim Yöneticisi

alpertuncay2727@gmail.com, ORCID:0000-0002-0115-3845

Yaşar Dönmez

MEB Eğitim Yöneticisi

yasardvd@gmail.com, ORCID:0009-0002-2079-6256

Olcay Meral

MEB Eğitim Yöneticisi

olcaymeral1@hotmail.com, ORCID:0009-0008-7898-6566

Hakan Okay

MEB Eğitim Yöneticisi

hokay74@hotmail.com, ORCID:0009-0008-7898-6566

Özet

Eğitim sistemi hakkında gerçek bilgiyi geliştirme ve onun performansına ilişkinsınırlamalar politika gelişmesindeki potansiyel kaynakların eksikliğini minimize eder. Bu tür bilgi aynı zamanda konsensus sağlamada temeli oluşturur. Eğitim sisteminde problemleri anlama paylaşımını geliştirme ve buna bir strateji bulma temele ulaşmadakritik bir süreçtir. Çünkü bu tür konsensuslar eğitim sistemindeki uygulama politikalarının parçalarında tipik olarak rol oynayan birçok kesimlerce sinerjetik aksiyon ve işbirliğini cesaretlendirmek için bir anahtardır. İyi analitik çalışmanın yokluğundaki konsensus sağlamanın zorluğunu ortaya koymak için eğitim sisteminin zayıf ve güçlü yönleri üzerindeki öncelikli görüşleri olan politika tartışmalarındaki en iyisi olduğunu ve onun performansının en iyi şekilde nasıl geliştirilmesi gerektiğini söylemek durumundayız. Sonuç olarak politik tartışmaları çıkmazda görmek sürpriz değildir. Çünkü seçeneklerinartı ve eksileri sadece teorotik argümanlar temelinde değerlendirmek zordur. Örneğin, birisi çoklu seviyeli öğrenmenin pedagojik olarak zayıf olduğunu iddia edebilir. Fakat başkası da eşit seviyeli

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

öğrenmenin oldukça etkili olabileceğini iddia etmektedir. Çünkü bunda her bir öğrenci bağımsız olarak daha fazla zaman ayırır ve öğrencilerin öğrenme stillerinin çeşitliliğini öğretmek için öğretmenler üzerindeki talepleri belirginleştirmektedir. Alternatif öğrenme düzenlemesi altında öğrenme çıktılarını karşılaştırmak için ampirik deliller olmaksızın çoklu öğrenmenin etkililiğine ilişkin herhangi bir değerlendirmenin geçerliliğini çok öne çıkarmak mümkün değildir. Kuşkusuz analitik çalışma yalnız başına tartışmadan oluşmaz. Fakat o sonuca ulaşmadaki düşüncelere ışık tutanlara yardımcı olur.

Anahtar Kelimeler: Milli Eğitim, Eğitim Yönetimi, Eğitim Politikası, Analiz Süreci

Transforming the Educational Policy Analysis Process into Practice in National Education Management

Summary

Limitations on developing real knowledge about the education system and its performance minimize the lack of potential resources in policy development. This type of information also forms the basis for achieving consensus. Understanding the problems in the education system, developing the sharing and finding a strategy for it is a critical process in reaching the foundation. Because such consensus is a key to encouraging synergetic action and cooperation by many segments that typically play a role in parts of implementation policies in the education system. To illustrate the difficulty of achieving consensus in the absence of good analytical work, we have to say that it is the best in policy discussions with priority views on the weaknesses and strengths of the education system, and how its performance should best be improved. As a result, it is not a surprise to see the political discussions at an impasse. Because it is difficult to assess the pros and cons of options only on the basis of theoretical arguments. For example, someone might argue that multilevel learning is pedagogically weak. But someone else also claims that equal-level learning can be quite effective. Because in this, each student devotes more time independently and makes the demands on teachers to teach the diversity of students' learning styles more obvious. It is not possible to emphasize the validity of any assessment of the effectiveness of multiple learning without empirical evidence to compare learning outcomes under the alternative learning arrangement. Of course, analytical work does not consist of discussion alone. But it helps those who shed light on the thoughts in reaching that conclusion.

Key Words: National Education, Education Management, Education Policy, Analysis Process

Giriş

Eğitim açısından günümüzde en çok gereksinim duyulan konulardan biri, kararlı bir eğitim politikasıdır. Ülkemizde belirlenen eğitim politikalarının sonuçları beklenmeden sıklıkla değiştirilmesi eğitim sistemimizin en büyük handikaplarından biridir.

Eğitim politikalarının belirlenmesinde siyasi kaygılardan uzak durulmalıdır. Bu konuda temel ölçüt ise bilimsellik olmalıdır. Eğitim politikalarının oluşturulması konusunda tanımlanan sorunu iki açıdan ele almak ve çözüm getirmek faydalı olacaktır.

Bunlardan birincisi, eğitim politikalarının oluşturulmasında etkili olan organların değerlendirilmesi, ikincisi ise bu organların uygulanabilir eğitim politikalarını saptayabilme koşullarının belirlenmesidir (Karakütük, 1996).

Eğitim politikaları belirlenirken hedef kitlenin insan olduğu daime gözönünde tutulmalıdır. Bu açıdan bakıldığında eğitimin birey boyutu kurumsal boyuttan önce gelmekte, informal yanı formal yanından daha ağır basmaktadır. Eğitim, çok yönlüdür ve eğitim örgütleri de çok boyutludur. Eğitimin bu özelliği, değişik hatta çelişik grupların ihtiyaçlarını doyurucu politikaların konulması ve uygulanmasını gerektirmektedir (Özen vd. 2007).

Eğitim politikası kamu politikasının bir alt alanıdır. Kamu politikası oluşturma süreçleri eğitim politikası için de geçerlidir. Eğitim politikasının özellikleri ya da nitelikleri politikanın kendi özelliklerinden bağımsız düşünülemez.

Chomsky (1997)'ye göre, eğitim politikaları esnek, kapsamlı ve tutarlı olmalı; eğitim değişiklikleri ile ilgili ilke ve değişikliklerin belirlenmesinde tüm iş görenlerin bu kararları alma sürecine katılmaları sağlanmalıdır. Eğitim politikası uygulama sonuçları kamunun diğer alanları için uygulanan politikalara göre daha uzun bir süre alabilir. Çünkü eğitim politikasının nihai muhatabı öğrencilerdir (s. 25-26).

Bu nedenle, Yapıcı (2006), dünyanın en zor işlerinden birinin eğitim politikalarını belirlemek ve onları sürdürmek olduğunu ileri sürmektedir. Ona göre bu işin temel güçlüğü, eğitim politikalarının bireysel ve toplumsal yaşantıları doğrudan etkilemesinden, yapılan değişikliklerin etkisini uzun yıllar sonra göstermesinden kaynaklanmaktadır.

Eğitim sistemi, yatay ve dikey olarak iç içe geçmiş karmaşık bir ağdır. Herhangi bir bileşenindeki politik bir karar, sistemi tamamını güçlü bir şekilde etkiler. Eğitim herkesin işi olmalı ve hemen hemen herkes eğitim hakkında iyi fikirler beslemelidir. Bu yüzden politika yapma, bir dizi çelişkili talepleri dengelemeyi, destek talep etmeyi veya en azından eğitimden herhangi bir çıkarı olan birçok farklı sosyal kesimin birbirine karşı hoşgörölü olmasını içerir (Haddad, 1995, s.19).

Eğitim politikalarının oluşturulması konusunda tanımlanan sorunu iki açıdan ele almak ve çözüm

getirmek yararlı olacaktır. Bunlardan birincisi, eğitim politikalarının oluşturulmasında etkili olan organların değerlendirilmesi, ikincisi bu organların uygulanabilir eğitim politikaları saptayabilmesi koşullarının belirlenmesidir (Karakütük, 1996).

Politika Analizi Yöntemleri

Politika analizi konusunda üzerinde çalışılan politika problemine ilişkin olarak ne kadar fazla bilgiye sahip olunursa o derecede doğru karar vermek mümkün olur. Ancak bunun için karmaşık bir analizin yapılması ve ileri düzeyde analitik yöntemlerin kullanılması gerektirebilir.

Bir politika analisti problemle ilgili topladığı tüm bilgileri herhangi biranalize tabi tutmadan doğrudan karar vericiye vermesi de doğru değildir. Bu yüzdenproblemle ilgili toplanan bilgilerin bütüncül bir yaklaşım içerisinde konunun çözülmesine ve alternatif politikaların üretilmesi için en uygun şekilde analizin yapılması ve karar vericilere sunulması gereklidir.

İşin en zor tarafı da aslında budur. Bu nedenle politika analistleri ileri düzey araştırma teknik ve analitik yöntem bilgilerine sahip olmalı ve nerede hangi yöntemleri kullanmaları gerektiğini bilmelidirler (Çevik & Demirci, 2012, s. 73).

Politika analizinde birçok yol ve yöntem kullanmak mümkündür. Temelde politika analizinde iki temel element özellikle dikkate alınmalıdır. Birisi politika analizini yaptıran müşteri (birey ya da kurum), diğeri ise araştırma sorusunu doğru belirlemek. Bu hususların dikkate alınmadığı bir politika analizinden elde edilen bilgi politika sürecini en doğru bir şekilde yönlendirmeyebilir (Çevik & Demirci, 2012, s. 73).

Politika analizinin adımlarına spesifik olarak belli başlı araştırmacılar yer vermiştir. Bardach (2000), Weimer ve Vinning (2005), Patton ve Sawicki (1993) bunlar arasında yer almaktadır. Politika araştırmalarına bakıldığında geleneksel sosyal bilimler araştırmalarında kullanılan mekanizmalarla benzer araştırma mekanizmalarının kullanıldığı görülmektedir. Burada Patton ve Sawicki'nin (1993) geliştirdiği beş aşamalı politika analizi şöyledir (Aktaran Çevik ve Demirci, 2012,s. 84):

Tablo 1.Beş Aşamalı Politika Analizi Yöntemi

1.aşama	Problemi belirlemek ve analiz etmek	Problem nedir ve nerede ortaya çıkmıştır? Problemden kimler ve neler etkilenmiştir? Problemin ortaya çıkmasına neden olan unsurlar nelerdir ve bu unsurlar olası bir aksiyon politika adımıdan nasıl etkilenebilecektir)?
2.aşama	Politika alternatiflerini geliştirmek	Mevcut problemin boyutlarını kapsayıcı politika seçeneklerinin belirlenmesi (alternatifleri) düşünülebilir?
3.aşama	Alternatifleri değerlendirme kriterleri geliştirmek	Mevcut problem için geliştirilen alternatif politikalar için en uygun değerlendirme kriterlerinin belirlenmesi Değerlendirme kriterlerinin maliyet hesaplarının yapılması Bu kriterlerin muhtemel etkilerinin belirlenmesi Sosyal ve ekonomik olarak uygulanabilirliği açısından detaylı etkilerinin geliştirilmesi
4.aşama	Politika alternatiflerini değerlendirmek	3.aşamada uygulama kriterleri ve ölçütler bakımından politika alternatiflerinin değerlendirilmesi
5.aşama	En uygun politika alternatifini	İçinde bulunan sosyal, ekonomik, siyasi ve

belirlemek

kültürel şartlar içinde mevcut politika alternatifleri

içerisinden en uygununun ve en çok arzu edilenin

tespit edilmesi

Çevik, H. H. & Demirci, S. (2012). Kamu politikası: Kavramlar, aktörler, süreç, modeller, analiz, karar verme (2. Baskı). Ankara: Seçkin.

Eğitimde Politika Analizi

Eğitim politikası kamu politikası sürecinden ayrılamaz. Eğitim analizinde iki temel noktanın vurgulanması önemlidir. Birincisi, analize konu olan sorunun, sorunsalın ya da nesnenin (yani kamu politikasının) nasıl işlediği hakkındaki tespit ve kabulleri ortaya koymak, ikincisi ise bu tespit ve kabullerden yola çıkarak analizin görgül/kuramsal sınırlarının tarifi ve buna paralel olarak ortaya konacak soru odaklarını birbirine bağlayan bir mantık çerçevesi kurmak (Bayırbağ, 2013).

Eş zamanlı olarak çalışan çok sayıdaki karar verici ve çıkar temsil örgütleri arasında ortaya çıkan, otoriteler arasındaki hiyerarşik ilişkilerin zayıfladığı, karar verme ve uygulama (eyleme geçme) arasındaki kurumsal sınırların eridiği, matriks türü bir politika yapım ve uygulama sürecinden bahsedilebilir (Bayırbağ, 2013).

Politika analiz yöntemleri kullanılarak bilginin beş türü üretilir ve transfer edilir. Bu yöntemler genellikle sosyal bilimlerin ve mesleklerin çoğunda ve beşeri problemleri çözmede ortaktır. Bu yöntemler izlemeyi, tahmin etmeyi (kestirmeyi), değerlendirmeyi, talimatları ve açıklamaları kapsamaktadır.

Bütün yöntemler farklı türde kararlar gerektirir: bir problemi bir şekil yerine başka bir şekilde tanımlamak için bir açıklamayı kabul etme veya reddetme, bir eylem konusunda anlaşma veya anlaşmazlığa düşme, bir politikayı seçme veya seçmeme, bir hükmü kabul etme veya reddetme gibi kararlar. Politika analizlerinde bu prosedürlere özel adlar verilmiştir: izleme, tahmin etme, değerlendirme, önerme ve problemi yapılandırma.

İzleme

Politikaların gözlemlenmiş sonuçları hakkında bilgi üretir.

Tahmin Etme

Politikaların beklenen sonuçları hakkında bilgi sağlar.

Değerlendirme

Gözlenen ve beklenen sonuçların önemi veya değeri hakkında bilgi üretir.

Önerme

Tercih edilen politikalara ilişkin bilgi sağlar.

Yapılandırma

Problemi yapılandırma çözülecek probleme ilişkin bilgi sağlar.

Politika analitik yöntemleri birbirine bağımlıdır. İlkinin kullanmadan diğerini kullanmak mümkün değildir. Bu yüzden gelecek sonuçlarını kestirmeksizin geçmiş politikaları izlemek mümkün olmasına rağmen, ilk önce onları izlemeden politikaları kestirmek mümkün değildir.

Benzer şekilde analistler politikaları değerlendirmeksizin onları izleyebilirler fakat ilk anda ortaya çıkan bir sonucu kurgulamadan bu sonucu değerlendirmek mümkün değildir. Sonuç olarak tercih edilen bir politikayı seçmek, analistlerin her zaman izlemeye, değerlendirmeye ve tahminde bulunmaya angaje olmalarını gerektirir (Dunn, 2003, s. 6).

Taylor ve diğerleri (1997) politika analizinin basit bir özetinin hükümetlerin yaptıkları çalışmalar ve niçin ve nelerle etki ettiklerine ilişkin olanlar olduğunu söylemektedir. Bu yazarlar politika analizinin temellerini oluşturan bir dizi soruyu tanımlamak ve belirlenen içeriğin çeşitliliğini

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

nelerin ele aldığı aşağıda söylemektedir: Bunlar (Taylor vd. (1997)'den aktaran Bell ve Stevenson, 2006, s. 40);

a.Eğitim hedefleri nedir, program değerlendirme ve pedagojiye ilişkin değerlendirmeler nelerdir?

b.Öneriler nasıl organize edilir? Onlar, kaynaklama ve organizasyonel yapıları nasıl etkilerler?

c.Bu politika neye (ne için) uyarlanmıştır?

d.Politika hangi terimler üzerine uyarlanmıştır ve bu niçin yapılmıştır?

e.Bu seçimler hangi zeminde ve niçin düzenlenmiştir?

f.Kimin çıkarınadır? Rakip çıkarlar nasıl tartışılmıştır?

g.Niye şimdi ve politika niçin bu anda çıkmıştır?

h.Sonuçları nedir? Özellikle iki sürecin de sonuçları (mesleksi uygulama) ve çıktıları nelerdir?

Bu soruları kullanma bir başlangıçtır, Taylor vd. (1997) politika analizi için bir çerçeve geliştirmişlerdir. Bu politikanın şu üç yönüne işaret eder: İçerik, metin ve sonuçlar:

İçerik

Spesifik politikanın gelişmesine yol açan baskılar ve önceliklere işaret eder. Bu politik gündemde ortaya çıkan konuları öne çıkaran politik faktörler ve sosyal ve ekonomik faktörlerin bir analizini gerektirir.

Bununla birlikte o, sosyal hareketlerin ve baskı gruplarının oynadığı rolleri çalışmayı da içerir. Bu aşamada politikanın önceki politika tecrübesine nasıl ilişkin olabileceğini anlamak için önemlidir.

Bu hangi kapsama bina edilmeli nerede ara verilmeli ve önceki politikanın ne olduğuna ilişkin (sorular) dir. Açık şekilde (söylenilmelidir ki) bir içerik analizi herhangi bir seviyede olabilir.

Devlet veya kurum düzeyinde politikalar (veya herhangi bir yerde veya herhangi bir şeyin arasında) kendi içeriğine ve kapsamına sahiptir.

Metin

Metin genel olarak politikanın kendi içeriğini ifade eder. Politika nasıl ifade edilmiştir ve çerçevesi nasıldır? Politika ne yapmayı amaçlamaktadır? Politikanın içinde yer alan değerler nelerdir? Bunlar açık mıdır yoksa örtük müdür? Eğer öyleyse kimler tarafından hangi eylemleri gerektirir? Basit ve kolay bir faaliyet olmayan politika metninin analizlerini vurgulamak değerli olabilir. En açık politikalarda bile yorum için bunun önemi vardır ve bu, açık ve net ifade edilen şeylerin yanı sıra suskunları (ifade edilmeyen şeyleri) belirlemek için de önemlidir.

Sonuçlar

Eğer politika metinleri uygulayıcılar tarafından farklı yorumlanmaya açıksa, daha sonra bunun uygulamada da farklı sonuçlara yol açması muhtemeldir. Her kurumun kendine özgü farklı koşulları olduğu için politika uygulaması daha da şekillenecek ve böyle farklılıklar büyümüş olacaktır. Uygulama sürecinde ortaya çıkan bozulmalar ve eksiklikler politika kırılması olarak tanımlanır.

Taylor ve arkadaşlarının içeriğe odaklanan analitik çerçevesi, politika sonuçları ve metni, politika analizleri için bir model sunmaktadır. Ancak, eğitimsel politikanın nasıl şekillendiğini ve onun uygulanmasından sorumlu kişilerin eylemlerince nasıl şekillendirildiğini tam olarak anlamak için daha ileri boyutların ve ölçülerin bu analitik çerçeveye eklenmesi gerekir.

Bunlar hem pratikte politika formülasyonundan politikaya geçen süreçlerde daha fazla odaklanılması ve politikanın tüm sonuçlarının nasıl ortaya çıkarılması gerektiği ile bir soruna neden olan politik, sosyal ve ekonomik faktörlerden kaynaklanan politika içeriğini dikkate alır (Taylor vd. 1997, s. 146).

Bu çerçeveye ilave edilmiş olan önerinin dört düzeyi vardır:

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

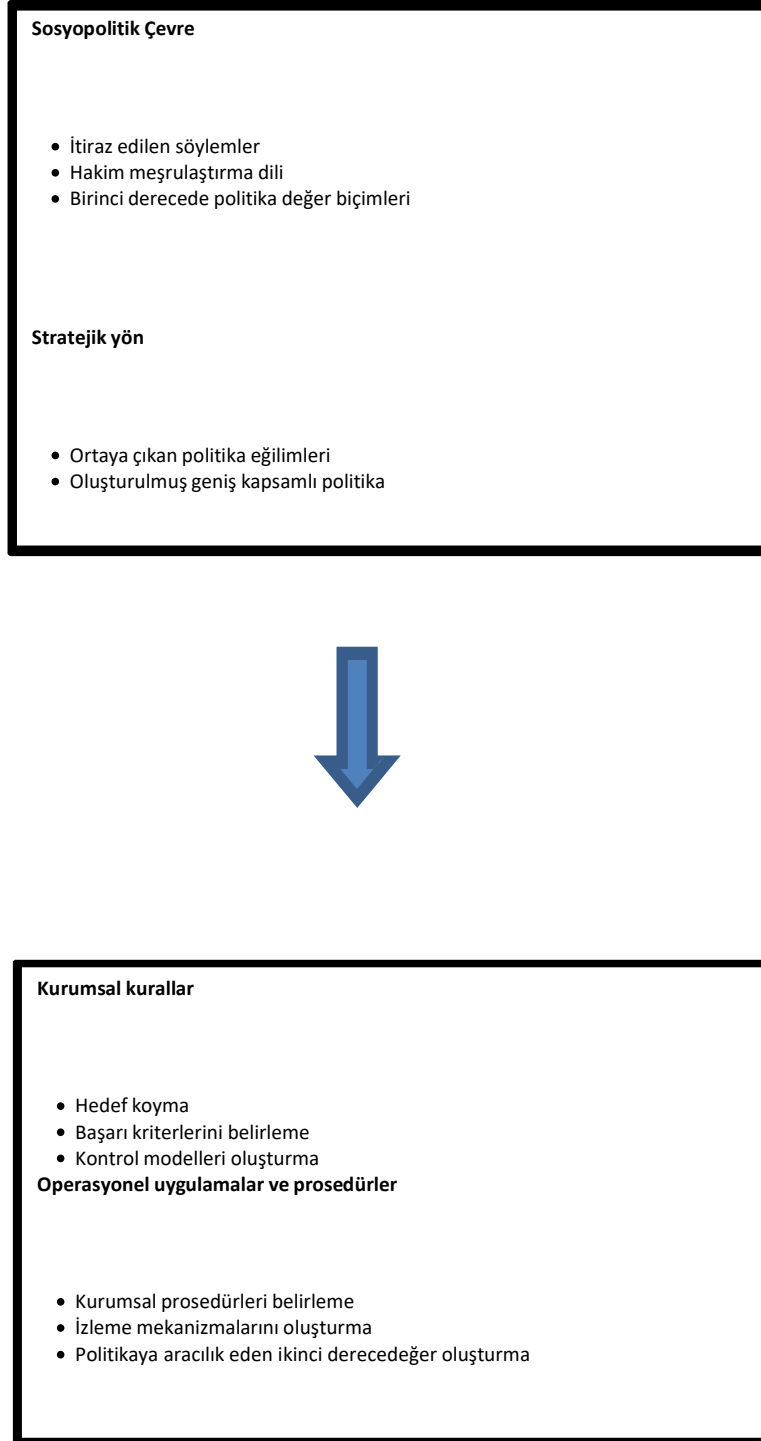
- a. Baskın söylem temelinde türetilmiş ve onun kapsayıcı temel kuralları içinde formüle edilmiş politikadan gelen sosyo politik ortam,
- b. Sosyo-politik çevreden kaynaklanan, genel olarak politikayı tanımlayan ve onları eğitim gibi faaliyet alanlarına uyguladıkları için başarı kriterlerini vurgulayan stratejik yön,
- c. Bu aktivite alanlarında uygulanmış olan politikadaki parametreleri gösteren örgütsel kurallar ve
- d. Örgütsel kurallara dayalı, kurumsal düzeyde politikayı uygulamak ve böyle politika uygulamalarını spesifik eylem programlarına ve kurumsal prosedürlere dönüştürmek için örgütsel düzenlemelerle detaylandırılmış operasyonel uygulamalar.

Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

Eğitim politikası analiz sürecini uygulamaya dönüştürme bakımından dört düzey hiyerarşik bir ilişkidir. İlk ikisi politika formülasyonu, son ikisi ise politika uygulamasıyla ilişkilidir.

Bu dört düzey geniş sosyo politik tartışmalardan türetilmiş eğitimsel politika anlamında iç içedir ve içinde okulların ve program, pedagoji ve belirlenmiş değerlendirme içeriklerinin de yer aldığı ulusal ve bölgesel bağlamda stratejik bir yön formülasyonuna aracılık etmektedir.

Bu şekilde politika meşrulaşır ve örneğin insan kaynağı teorisinden elde edilir ve sınıflarda ve okullarda aktivitelere dönüştürülür. Bu yüzden eğitim politikasını doğuran sosyopolitik çevredeki tartışmaların analizlerinde de görülebileceği gibi Taylor'un çerçevesinin' içerik ögesinin daha iyi anlaşılması kolaylaştırılabilir (Bell ve Stevenson, 2006, s. 13).

Şekil 1.Eğitim politikası analiz sürecini uygulamaya dönüştürme: Bir model. Bell, L. &

Stevenson, H. (2006). Education policy: Process, themes and impact. London: Routledge.

Amaçları ve hedefleri operasyonel uygulamaların bir kontrolünü sağlarken stratejik yön ve örgütsel kurallar politika metninin daha iyi kavranmasını sağlar. Sonraki örnekler, hem makro ve mikro düzeydeki bu süreçleri gösterir hem de akışkan ve gözenekli analitik bu tanımlamalar arasındaki sınırları görme durumunda olanlara ışık tutacaktır.

Burada geliştirilen politika kavramı basit ve naif modellerin içerisine girenlerden biridir. Bununla birlikte bu analize katılmadan önce tartışılması gerekenlerin ne olduğunu daha öncelikli olarak açıklamak önemlidir (Bell & Stevenson, 2006, s. 14).

Eğitim politikası yapıcılarını bir vizyon geliştirme ve eğitim gelişimi için stratejiler oluşturma ve destekleri mobilize etme ve geniş çaplı müşterilerden kaynaklanan vizyonun uygulaması için işbirliği yapmaktan sorumludurlar. Burada anahtar taraflar, diğer sektörlerle ilgili bakanlıklarını içerir ve STK'lar sektöre uygun kaynakların miktarı üzerinde etki eden hizmetleri sağlar.

Bunlar öğretmenler, eğitim yapan hizmet sektörlerinin okul yöneticileri, öğrenciler ve bunların hizmetlerinden yararlanan aileler, buradaki görevliler ve ülkenin sosyal ve kültürel zenginleşmesini ve yeni bir ulus oluşturmak için işbirliği yapan gelecek nesiller, vasıflı işçi yaratmak için eğitim sistemi arayışında olan geniş halk topluluğudur (Taylor vd. 1997, s. 165).

Bunlardan hareketle, bunlar arasındaki çekişme kaçınılmazdır ve bir ülke için en iyi hizmet seçiminin tanımlamak oldukça zordur. Tipik olarak bu yol rakipler arasında değiş tokuşu içerir. Bu değiş tokuşu yönetme, bu yüzden karar vericilerin misyonu açısından eğitim sektöründe kilit rol oynamaktadır. Bu öğrenme kılavuzu bu görevde yardımcı olabilen bir dizi analitik araçları içerir.

Materyal bu bağlamda kişilerin hiçbirini belirlemeyi iddia etmez. Bunun yerine onun ana odaklandığı şey, eğitim sektörünün ekonomik ve finansal yönlerine odaklanmasıdır.

Hedef, eğitim sisteminde önemli politika konularının çeşitliliğini analiz etmeğe yarayanları en basit metotla nasıl uygulanabileceğini göstermektir. Bu tür nicelik analitik çalışmaları uygulanabilir ve sonuçlar politik tartışmaya önemli katkı sağlayabilir (Minget vd., 2003).

Eğitim sistemi hakkında gerçek bilgiyi geliştirme ve onun performansına ilişkin sınırlamalar politika gelişmesindeki potansiyel kaynakların eksikliğini minimize eder. Bu tür bilgi aynı

zamanda konsensus sağlamada temeli oluşturur.

Eğitim sisteminde problemleri anlama paylaşımını geliştirme ve buna bir strateji bulma temele ulaşmada kritik bir süreçtir. Çünkü bu tür konsensuslar eğitim sistemindeki uygulama politikalarının parçalarında tipik olarak rol oynayan birçok kesimlerce sinerjetik aksiyon ve işbirliğini cesaretlendirmek için bir anahtardır.

İyi analitik çalışmanın yokluğundaki konsensus sağlamanın zorluğunu ortaya koymak için eğitim sisteminin zayıf ve güçlü yönleri üzerindeki öncelikli görüşleri olan politika tartışmalarındaki en iyisi olduğunu ve onun performansının en iyi şekilde nasıl geliştirilmesi gerektiğini söylemek durumundayız (Taylor vd. 1997, s. 179).

Sonuç olarak politik tartışmaları çıkmazda görmek sürpriz değildir. Çünkü seçeneklerin artı ve eksileri sadece teorotik argümanlar temelinde değerlendirmek zordur. Örneğin, birisi çoklu seviyeli öğrenmenin pedagojik olarak zayıf olduğunu iddia edebilir. Fakat başkası da eşit seviyeli öğrenmenin oldukça etkili olabileceğini iddia etmektedir. Çünkü bunda her bir öğrenci bağımsız olarak daha fazla zaman ayırır ve öğrencilerin öğrenme stillerinin çeşitliliğini öğretmek için öğretmenler üzerindeki talepleri belirginleştirmektedir.

Alternatif öğrenme düzenlemesi altında öğrenme çıktılarını karşılaştırmak için ampirik deliller olmaksızın çoklu öğrenmenin etkililiğine ilişkin herhangi bir değerlendirmenin geçerliliğini çok öne çıkarmak mümkün değildir. Kuşkusuz analitik çalışma yalnız başına tartışmadan oluşmaz. Fakat o sonuca ulaşmadaki düşüncelere ışık tutanlara yardımcı olur (Minget vd. 2003).

Sonuç

Eğitim politikası kamu politikası sürecinden ayrılamaz. Eğitim analizinde iki temel noktanın vurgulanması önemlidir. Birincisi, analize konu olan sorunun, sorunsalın ya da nesnenin (yani kamu politikasının) nasıl işlediği hakkındaki tespit ve kabulleri ortaya koymak, ikincisi ise bu tespit ve kabullerden yola çıkarak analizin görgül/kuramsal sınırlarının tarifi ve buna paralel olarak ortaya konacak soru odaklarını birbirine bağlayan bir mantık çerçevesi kurmak.

Eş zamanlı olarak çalışan çok sayıdaki karar verici ve çıkar temsil örgütleri arasında ortaya çıkan, otoriteler arasındaki hiyerarşik ilişkilerin zayıfladığı, karar verme ve uygulama(eyleme geçme)

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

arasındaki kurumsal sınırların eridiği, matriks türü bir politika yapım ve uygulama sürecinden bahsedilebilir.

Eğitim sisteminin daha etkin biçimde büyüyüp işlev görmesini sağlayan eğitim planlaması kavramı iyi yapılandırılmış belirgin konu alanlarının açıkça tanımlanmış hedefleri, birbiriyle çelişkili seçenekleri, kesin nedensel ilişkileri, tahmin edilebilir mantıklı şeyleri, makul karar vericileri akla getirebilmektedir.

Sektör analizi eğitimsel gelişmenin ne olduğu bağlamında, yani ağırlıklı olarak; konular, politikalar, stratejiler, önlemler, ölçekler, çıktılar vb. odaklanmıştır. Bu basit görüş açısının aksine eğitim planlaması aslında, teknik ve politik olarak değişik bakış açıları ile katılan çeşitli insanların ve kuruluşların düzensiz ve birbirleriyle örtüşen bölümler serisidir.

Bu, konuların analiz edilmesi, oluşturulması, uygulanması, değerlendirilmesi ve yeniden düzenlenmesi süreçlerini gerektirmektedir. Bu nedenle eğitim sektörünün analizi, eğitim politikası sürecinin kendi anlayışını yani eğitimsel gelişmenin zamanını ve nasıl olması gerektiğini ifade etmektedir.

Eğitimde politika analizi politika gelişmesinin olduğu birçok farklı seviyeyi belirleme yeteneğine sahiptir. Bir politika analiz modeli, tüm değişik içerik, çeşitliliktekinin gösterilmesine müsait olmalıdır.

Kaynakça

Aypay, A. (2015). Eğitim politikası. Ankara: Pegem A.

Asri, S. (2015). Türkiye’de eğitim politikalarının aktörleri. A.Gümüş (Ed.), Türkiye’de eğitim politikaları içinde (s.77-109). Ankara: Nobel.

Ata, B. (2007). Atatürk eğitim ve altruizm. N. Güngör (Ed.) Cumhuriyetin ilk yıllarından günümüze dil, kültür, eğitim içinde (s. 183-201). Ankara: G.Ü. İletişim Fakültesi.

Bardach, E. (2000). A practical guide for policy analysis: The eightfold path to more effective problem solving. New York: Chatham House.

Bayırbağ, M. K. (2013). Kamu politikası analizi için bir çerçeve. M. Yıldız & M. Z. Sobacı (Der.), Kamu politikası, kuram ve uygulama (1. Baskı). (s. 44-65). Ankara: Adres.

Cloete, F. & Wissink, H.F. (2000). Improving public policy. Pretoria. J.L. Van Schaik. Corkery, J., Land, A. & Bossuyt, J. (1995). A Study Based on the Introduction of Cost-Sharing for Education in Three African Countries. <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?> Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Çağlar, M. & Reis, O. (2007). Eğitimde paradigmal dönüşümler sürecinde çağdaş ve küryerel eğitim planlaması (1. Baskı). Ankara: Pegem A.

Demir, F. (2011). Kamu politikası ve politika analizi çalışmalarının teorik çerçevesi. Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 30, 107-120.

Demiralp, A. (2004). Süleyman Demirel Dönemindeki eğitim ve kültür politikaları. Yüksek Lisans Tezi, Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Isparta.

Demirtaş, B. (2008). Atatürk döneminde eğitim alanında yaşanan gelişmeler. Akademik Bakış Dergisi, 1(2), 155-176.

Erzan, A. (2005). Eğitim Yönetimi Sistemleri Günce, 32, 4–8. Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Fischer, F. (1996). Evaluating public. New York: Prentice Hall.

Huang, Z., Wang, T. & Li, X. (2015) The political dynamics of educational changes in China. Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Kuş, E. (2003). Nicel-nitel araştırma teknikleri: Sosyal bilimlerde araştırma teknikleri nicel mi? Nitel mi? Ankara: Anı.

Laswell, H.D. & Kaplan, A. (1950). Power and society, New Haven: Yale University. Laswell, H.D. (1958). Politics: Who gets what, when, how? New York: Meridian Books.

Munger, M. C. (2003). Analyzing policy. New York: WW Norton.

Odabaşı, F. (2013). Algıları ve Bilgiyi Özümseyici Bireyler. Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Milli Eğitim Yönetiminde Eğitim Politikası Analiz Sürecini Uygulamaya Dönüştürme

Rizvi, F. & Lingard, B. (2010). Globalizing education policy. New York: Routledge. Sabatier, P. (1986). Top-down and Bottom-up Approaches to Implementation Research: A Critical Analysis and Suggested Synthesis. *Journal of Public Policy*, 6 (1), 21–48.

Sezgin, İ. (2019). 2019 yılında Türk milli eğitimi ve yönetimi ulusal sempozyumu. Ankara: Öğretmen Hüseyin Hüsnü Tekişik Eğitim, Araştırma, Geliştirme Vakfı.

Şimşek, H. (2013). OECD 2013 eğitim göstergeleri raporu: Ne ekersen onu biçersin. *Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi*, 4(7), 24-67.

Toksöz, F. (2004). Assessment of public administration in Turkey. Retrieved from UNPAN Avrupa Birliği-Türkiye Sosyal, Kültürel, Eğitim, Politika ve Çalışma Hayatı Araştırmaları Dergisi, 4(7), 24-67.

Yenilmez, K. ve Duman, A. (2008). İlköğretimde matematik başarısını etkileyen faktörlere ilişkin öğrenci görüşleri. *Kırgızistan Manas Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 19, 251-268.

Yıldırım, A. & Şimşek, H. (2013). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri (9. Genişletilmiş Baskı). Ankara: Seçkin.

Zafer, B. (2020). Türkiye'nin eğitim plan, program ve strateji süreçleri. Ankara: TKD.